

RZECZY

wg

Rainera Marii

RILKEGO

w przedładzie

Bernarda ANTOCHEWICZA

ulożył

Bogusław KIERC

reżyseria

Bogusław KIERC

scenografia

Beata TOMCZYK

muzyka

Jacek WIERZCHOWSKI

światło / dźwięk

Nina TARŁOWSKA

Tomasz GAJEWSKI

dyrektor teatru

ks. Waldemar SONDKA

25
lat
TEATRU
LOGOS

Dzieciństwo jest królestwem wielkiej sprawiedliwości i głębokiej miłości. W rękach dziecka żadna rzecz nie jest ważniejsza od innych. Dziecko bawi się złotą broszką albo białym polnym kwiatem. Gdy ogarnia je zmęczenie, w roztargnieniu wypuszcza je z rąk i zapomina o blasku, jakim błyszcząły w świetle jego radości. Nie obawia się utraty. Świat jest dla niego jeszcze pięknym naczyniem, w którym nic nie ginie. Dziecko uważa za swoją własność wszystko, co kiedykolwiek widziało, czuło lub słyszało. Wszystko, czego kiedykolwiek doświadczyło. Nie zmusza przedmiotów do osiedlania się. Jak gromada śniadych nomadów przedmioty przechodzą przez święte ręce dziecka niczym przez łuk triumfalny. Jaśnieją przez chwilę w jego miłości, po czym ponownie znikają w cieniu; wszystkie jednak muszą przejść przez miłość. I wszystko, co kiedykolwiek rozbłysło w miłości, zostaje na obrazie i nie znika. A obraz jest majątkiem. Dlatego dzieci są tak bogate.

Ich skarb jest jednak czystym złotem, nie obiegową monetą. I traci stopniowo na wartości, gdy coraz większą rolę zaczyna odgrywać wychowanie, które pierwsze, mimowolne i osobiste wrażenie dziecka zastępuje pojęciami podziedzicznymi i historycznie uwarunkowanymi, a przedmioty zgodnie z tradycją dzieli na cenne i bezwartościowe, godne pożądania i niewarte uwagi. To decydujący moment. Albo zasób obrazów pozostaje wtedy nienaruszony mimo natłoku nowych wiadomości, albo dawna miłość ginie niczym miasto zasypane popiołem wyrzuconym z niespodziewanie wybuchającego wulkanu. To, co nowe, staje się albo wałem, za którym znajduje schronienie kawałek dzieciństwa, albo powodzią, która bezlitośnie je niszczy. To znaczy: albo dziecko staje się dorosłym i po mieszczańsku rozsądnym zadatkem na porządnego obywatela, wstępuje do zakonu swoich czasów i przyjmuje jego święcenia, albo dojrzewa dalej, rozwijając się z głęboko ukrytego nasienia swego osobliwego dzieciństwa, a to znaczy, że staje się człowiekiem wszystkich czasów: artystą.

Wszystkie rzeczy niejasno pragną sztuki. Wszystkie chcą być powiernikami naszych tajemnic. Chętnie porzucają swój zwiędły sens, by ponieść jedną z naszych ciężkich tęsknot. Cisną się ku naszym niecierpliwym zmysłom, by stać się pretekstami do naszych uczuć. Uciekają z konwencji. Chcą być tym, za co je uważamy. Chcą, by artysta nadał im nowe imiona, które będą nosić z wdzięcznością i pokorą. Są jak dzieci, które proszą, by nie zostawiać ich w domu i zabrać w podróż: nie rozumieją potem wszystkiego, ale wiele rozproszonych, i przypadkowych wrażeń w prosty i piękny sposób odmaluje się na ich twarzy. Tak samo i rzeczy chcą słuchać wyznań artysty, bdy weźmie je on za pretekst do wykonania dzieła. Chcą być milczące, a jednocześnie uchylać rąbka tajemnicy. Niejasne, ale otoczone jego duchem, niczym śpiewające twarze jego duszy. To jest wołanie, które słyszy artysta: wołanie rzeczy pragnących być jego mową. Ma on obowiązek wydobyć je z ciężkich, bezsensownych uwikłań konwencji i umieścić w wielkim kontekście swej własnej istoty.

fragmenty "O sztuce" i "Notatka o sztuce"

Rainera Marii Rilkego w przekładzie Tomasa Ososińskiego

OSOBY

ON _ Marek Kasprzyk, ONA _ Jolanta Kowalska, DUSZA _ Monika Tomczyk,
POETA _ Marek Targowski, KRÓL _ Łukasz Bzura, KRÓLEWNA _ Luiza Łuszcz-Kujawiak

DOTYCHCZASOWE PREMIERY

	Zaduszki	2 listopada 1987
	Betlejem polskie	23 stycznia 1988
	Maryjo, ratuj!	18 maja 1988
	Wieczernik	11 czerwca 1988
	Przed sklepem jubitera	12 listopada 1988
	Oratorium Oświęcimskie	15 maja 1989
	Mały Książę	20 stycznia 1990
	Dialogus pro die Nativitatis Domini nostri Jesu Christi	26 grudnia 1990
	Długi obiad Świąteczny	30 grudnia 1990
	Kobiety u grobu	7 kwietnia 1991
	Tajemniczy ogród	10 listopada 1991
	Umarli ze Spoon River	2 listopada 1992
	Przypowieść	14 listopada 1992
	Szaleństwa panny Ewy	29 maja 1993
	Święci grzesznicy	12 stycznia 1994
	Dialogi karmelitanek	26 kwietnia 1995
	Siedem grzechów głównych	8 września 1995
	Podróż do zielonych cieni	16 marca 1996
	Wiara, Nadzieja, Miłość	8 września 1996
	Wyzwolenie	24 maja 1997
	Pragnę tylko, żeby mnie ktoś pokochał	18 kwietnia 1998
	Dekalog	2 września 1998
	Moje urodziny	20 lutego 1999
	Komedia	12 września 1999
	Pan inspektor przyszedł	5 listopada 1999
	Salome	9 września 2000
	Przejazd Tam	10 września 2001
	O Łazarzu	6 kwietnia 2002
	...i TU	8 września 2002
	Wieża Babel	29 października 2002
	Mały Książę	14 czerwca 2003
	Wieczór Trzech Króli	31 sierpnia 2003
	Zemsta	8 września 2003
	Może święci albo poeci...	9 marca 2005
	Księga baśni	2 września 2005
	Wynani	4 września 2006
	Spowiedź w drewnie	29 września 2007
	Andrzejek	8 listopada 2007
	Rzut kośćmi nigdy nie zniesie przypadku	15 września 2008
	7 słów o ziemi	3 września 2009
	Miłość	25 kwietnia 2010
	Noc ciemna zmysłów	4 września 2010
	U progu nieba	7 września 2011
	Medytacja o sakramencie małżeństwa przechodząca chwilami w dramat	25 lutego 2012
	Sen Fortynbrasa	30 czerwca 2012
	Rzeczy	1 września 2012

Teatr Logos _ ul. Marii Skłodowskiej-Curie 22, 90-571 Łódź _ tel: 42/ 637 65 45 _ www.logos.art.pl

PARTNERZY: hotel ossa
CONCEPT & ART

 WOWO